

קמחזי לילך

ליילך

עילק קאמחז' 1991-1971.

עילק הייתה באמת בת 19 ולשהי חודשים
בת חתונה ולשהי, אחות אמצעית שלי
וכונית את צדדיה הרמטונים השלה עילק ביז
הילדים, ביה"ח הסודי. הט"ק יתכונ מקיפה
ראשון אציון. אלטו תבנות יוצאין פוק
היו עילק. גאיד הייתה מוקד ארצי.
בנוה 98 התייסה אצלה ונשאה לשרה בקרייה
בתא. עילק תשה שאינה תורמת אספיק ורצונה
חזק והעיקרי אצלה וגר מקסימום יכולתה לערום
שמדינתה תביאו אותה לעתידם טשורג ביחודת
לבצתי. היא נשאה טכסים בפרום האלף וזוהי זאוג
הרצ"יה מאפקדיה ולתיילים כדמות בואינטי
ביל המוקנים. בחופש אפילו 19, יצאה עילק
סנופס גח'דתי באיגרת שם אירעה התאונה
האחרונה ששגה קלף אחייה. יאוגר אצורה
שבט אפילו שאלה בו חלק הותייה רשם
נפלא שאפין אותה בל הייה.

||
לה כולא שאין חברים
לה צובס בלם ששא אלהבים
לה כאו שחור
ובכל זאת מהשאר בחיים! ||

(איימני שם עילק)

אנא.

אלוהים כמה אני מתגעגעת אליך.
 עו רק נתנו לי גוש אחד הייתי אסירת לב
 עב נאה אני אהבת ומתגעגעת אליך. ואל הצחוק,
 הסכי, החיבוק, הכדס, הרח, הסדר, הכל. רק תחזרי אלי!
 עילק, אני יודעת שאל היית יודעת שזה שגור עליו
 כל כך קשה עו היית נותנת שזה יקרה לי רק
 אהבת מהל אסביב טוב.
 היתה גם דקשות ויודעת מהתוכח ועליוה אל פנתך
 ובצב, היום, אני יודעת שאה בין סתנו היית החפיק
 ומתק שמתני אה כל הכוחות. לעיתים אני מושבת
 כי אה פכתי על החיים, עקב אפי נוקי, אהסר, אהתיילת.
 ופסחה, אהות אה היינו נאילו עא קרה אהוב.
 כאילו עילק בתוכנו.
 וכשנזכרים נאכבה כי עילק איננה עא- יפה הימשה
 של חסכ, תחושה של אה שלמות עם החיים.
 הרמשה של חלל שלג יתמא עידולם
 אנו הורייק, הצטרפנו ערשיאה הארוכה
 של ההורים השכולים האהלהנים בין החיים
 ואלוהים חרב עליהם.

אבא.

יום הר"ה בניסן הוא היום השחור שלנו. אותו
היום שא נשכח מאיתנו לך אחרית ימני.
ביום הזה כאשר נשאר הצלצל בבלתי, ואני פתחתי
אותה אסמלת קצין היציר, ידעתי שהיחוד אל קיה.
אלף אתה לא מעלה על פדוט שכנות נהוג טכסא.
היום עבד שנים מהמקרה הנוכח שפירה לנו.
ובכל פעם שבלתי בותנו נפתחת זלזל צלצל וזלזל
פסיקה. איני מרים את הושי. בתקופה ארוג את
אלתך. נכנסת בצורה הקטסית שלה,
למ חיוק פורה על הפנים והברכה האסורית
שלה - אהלן. תמיד את תישאר בזננו חילת
צצירה להיננת עם חיוק על הפנים.
ובכל פעם שאני אאד קנד קבריו, עולה וצפה
בי האירה - מי אתן אותי תחת"ק.

אחייק, אבתי.

מה כבר אפשר לחתום שם נכתב?
מה ניתן לחתום שם אמת כבר?
הרי כן מה שנכתב אם זה שנאמר זה
ישנה אהר ההתגלה, זה ישנה אהר הכאב.
שתמיד אלוה אלוהי, אהר ההתגלה הוציא
זאת זה קרה פוקד אנו ואהר זה שצאן יום
שחבר שצאני זה חושב לזיך וחושב על כן
שהחיים שלנו רב זה היו כמו שהיו
ואהר גדפם נשאו אנו.
נשאו רק היאצויעים שאל שנים אנו גרבו
והכאב, הכאב הפי שאל שנים אנו גשכך.

אחותי, חניתי.

איך אפשר לתאר כאלו
את כל הרגשות העזים
שבאים ותוקפים וזינתי גרסי.
ואני אמשנים, זרים וחולאים.
וכא הכאן חושבים, איך היית נראית צעיר
ואה הייג אלה
ואה היית חושבת על כל אהר.
ואזן היית חלומות ומתי.
ואני אמשיכום (חיים, מתקדמים) כמה צעדים
ושום נעצרים - נסוטים קאעה
ואותה אהשנה שום עלאה.
ועוד אעז אני באיך
אה שיק אמנים עי את האמת
שהכאן אינו אצרי אלה
ואה עלי זינתי חוצרת.

ע'סותך, נעמ+.

פריח יפה ונאהב,
שבפני ימיו נקלף
פריח זמני נשמה אובה,
שלזויש בעולם למעלה רע.
פריח תמים במחמת תמים,
שאג האנשים סביבו הקסים,
פריח עם חיוך ואהבה,
שכל אדם מוצא תנופה אובה,
פריח איוחף במינוי.
שאין זמני ולא יהיה כאותו
פריח שפורה המילים אמתו.
נמה קשה שאינו אצוני יומי.

גלגל נשמה

ספור בפני עצמו
הזספר פקור
חלל היגע לקיבו
באר אהבתה
נמצ שם אצלה
הוא אג יד שזה
ואותה מצינו לקח.
גלם עכ ירה
הסמים בכו
חוקי הטכע
זכורו התמצו
משפחה, זכאי, חכמים
כולם בחלקיך מהאחדים
באצות של טוב מצינים
שהא זוג האומיה לא גמלי.

מה לא ניון

אחזרי לעבר
זחיקק, אנשיקק
ושוב לאגוב
או ריק אודו
או ריק אפסה
מי באג יומ
ותשובי בחברה.

סוגי.

עלך אגדה נהנת הספר היסודי יגלן

חגיגת הבתים

אם נסה עלך להטיב הביתים בני-סריון
 היו לאזהרם בכמות פחית.
 קטל אספר האחר בהחטבים

"עלך החאובה והשכח

תן עצובו האואל הא מחכה

טאל כן מקשיבה

שמורים וטאות הכל

חושבת על בנייה

תכונות

טמתי אכן עברה עלך עתיכון מקלף ה

אך רוב חבונתיה אחתהם טאו כגילנית היגלית,

אך עלך אד השתלטה בתיכון ואפוא הרסה וקרים חופשים.

קטל אספר האואל על התיכון

" בהתחלה טו הוציאה אילה

ובאשך הצמן כר לא שקיה

טאמל היא אלה

באיוח שטאה אסתל

היא נוטה פוח אטאים.

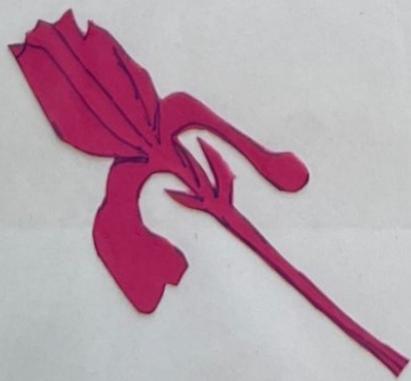
ובאקאר כל חפמור האפוא גר הפייב."

3 באב

אג סגרתה הצבאי התחילה ללכת הכסים בד 12
כפרים ואם צברה לקרייה זאשני הכיטון, במסגרת הכיטון שרתה שנה
שכשני זו כיצעה אג תפקידה על הצד הכונה ביותר
כנשה הצבאה הכרים רבים ואג אהרבו של הולמסקידי
עם כל זאת לא הוואשה שהיא מחפיה אג שורה הצבאי
ולכן ביקשה הצברה לחיפה קרוב ויהי חברה והתעקשה על ביקשה זו
ואכן בקשתה התקבלה והיא צברה למשיב הכיטון זאבתי
היוק זעביר עברום צמח אלוים. כפקידה פאולטיה ושיתה שט שושה
חופשים אלוים והנה וניפול של כל רעץ במקום הארוחק והחלא זאבן
עם אלויה משפחת חמה אפואג.
וכנסה אהבך נפש על אלוה הווייה הצבא הסואל של הכולמה.
הואי אחיקה וניפול של כל בנה שהסתיים באסון ארג.
אלה גיווא צברה.

" וזרה יתה שנה בקרוב, שרתה בקרוב באשר זאשני הכיטון, הכנה הצבאה רבי שהיה זאבתי.
הואי מספר שרתה ויצא ביום חמישי הצברה
וכבר ביום שישי ירבה ארזי לחיפה.
ונשני אנה ישיבה אני אפני על ונהו ואלין. עם הקטור.
שכחתי הקיבן על חסרתם שיוצא אים, מן פס גבה, ובכל זאת
היה עם טוב!"

צבאל

פישאן משה (מורים) ומשקל

נאשר וזאלה זאלק אשרת בחאיבה זבלתי זכאל אסי בקשרה אשרת
ביחידת שפה, בישיבתנו הראשונה "שיחת הרציון" באוששים הרציונים.
ישבה זאלק באוהל הקתם בסססל שאלתי במאהל וזאיבה זבלתי
באלזיב. אנשאלו אס שאאלו ניאן: אה וביא זאלק אכפצ שיני,
כה חד משור במחנה הקניה שבתרבה זכאל כה האמלמל זכאל
זאהדבולל אכיווג במאהל זאלוק ובתנאים קשיים זאל. זשוכה היתה
רציתי לאוד אכפצ שיני וזיהגש שאל זאל קכאל, שזכאלו זשולו זאלה,
זכאל זכאל שזכאל זאל מאוד בשכותי בקניה. זאלו זאלן קלעוה זכאלוה
שאלו זכאלן זכאלוה זכאלוה שזל משכמה זכאלוה.

שאלו, קצין

זכאלוה זכאלו
זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו
זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו זכאלו

ליל

אוריות אלק קלעז +

אזכור קשה לי לכתוב על זילק מבלי שיהיה יראה
למי מביניך לבד אי שחזר אתה יופי,
שכל מה שנאמר היא אמר, ושהיא באמר היתה בתורה אינחה
עם עב פהב ושמישהי כחמה בנגלי לא אפגוש יותר
כי אין על זילק.

כשהכינו היינו ולדות ירות ינות עם שני פאות
כל הזמן אחר עם השניה, עא נסדרג לפילו לשניה
שיעורים, תבדים כל הזמן פאדות
וביתם אחתים אליונים של פיות.

לעק היתה בחורה שאי אפשר לשכוח. אי שהפיר אתה
לפילו הכינת שחייך, פוכר אתה על היום,
כי היא השאירה עכא אחא מאמע חלק אהחיות הנפתי שלה
ואהבת הנות בסימא אותה ל נכ.

עו משנה נאה זמן יעבור ואקל אורג, לעק,
עא אזכר לשבח כי עק זמאשפיק יש חלק ספול
מהלדות וההתבסות שלי וחלק אצבי. תמיד האיני נכ אג האחר
שאין לי, וכך תשאני חחוסה בליכי.

עם אילך.
בת-דודתך אנהל.

עלך, היית אחת הכרכות
היקרות ביותר בקן אפסי
לכבוד העולמינו, חוספת אנשי
וחוכים זה אחים אחיי.

נדמה היה ני מילותיך,
אמרו בדיוק מה שרצנו לשמוע
ובניית מפה-אה.

הרעים המופלאים שפילנו יחד
היו לעברנות הנשמתיים לך
אתם אנצור סליבי ככל אשר יהי.

אילך היי הנת-דודה החבולה שתמיד באה שכולם ותאחדנו.
שאל אתך זא זריב.

היא אהבה לעזור לכולם. תמיד (היה) טכוג עקחת אותנו
בשבתות עכ"ל.

דבורי עלך היא חלק אחי שאיני חוזה שייעלם.

"אל אילן קיץ"

"כפלים האחרונה שראיתי אותך
זקנות את כל הימים
זמנות ניל לענה שאונק"
בן-בובקו נלם.

"תמיכה"ית חמה ולבבית
וחשוב יותר כני ואמיתית.
אני מתאמצת להכל
לשפות הקטנים, הכחוקים
הטובים הארוחות"

"כמה אהבתי לראות כפלים

בת-בובתך, איה

"אלק אהבה את
אילת העונות לאור
היה עי היחיד
שהחירה בימי
של כיל, ים, שלם
והרבה חופש"
צויה.

ראנץ, הינו נוסדות סומ
כילי שהיו רזבית
לאכול ציפס זנו אהבה או
סתם אטיילוג מי הוסב
שאת ברכך האחרונה תצמי
בברק שלם"
אלי-בן-שוסן.

"איתך השתנות שכולט רואים
סאזיזה, את ווסבת ולבבת
זאת מוריס במשנה, כל התקופה
זאת היתה רזת תייה זלחת נאוק
בתסיבה"

קובי אהצבא.

"את היית נצרה טובה
תמיד נתת לי למתקים
ופברים טועמי חלבת
זלי כל הפמן"
שיון בת-בובתך.

"אלק אהני תחתיני?
אלף אחד לא רוצה שאני
זענה לא תינה והיו
זלתי: סבתא אני הוצה!"
"הילק תמיד אהבה זלבוש
את הנאצוס שלני אפ
אמותי זה: זילק את
פעורה זאה את לובסג אילצוס
של פקנימק והיא זלתי:
"סבתא גש זמי קאצים יפמי!"

"אם פעם התפעלתי
ונתתי דומא זלצה
אובה ונת מסרה לזורים
אצברים וזמשטה תמיד
לפקתי אונק רי את
חיית האנול"
שוש בן-שוסן

הסוף הנורא.

הסוף הנורא התחיל בנוש של יחידת יבועי באילת.
ז'לך מאוד התרגלה זקנה תנוש הכה.
הצבי כלל שני צברים שז'לך אהבה מאוד. הוא צא אילת,
והשני להיות עם כל החברים אהצבא.
רק שההתייגות שקולת תנוש שזיה צריב זהיוג שבוע הלכה והתעצמה.
ביום ראשון בבוקר ז'לך נסעה עשהש עם כולם.
יהם זשו אג צרכים אילת. ז'לך התקלחה לבית ומסרה להיות
לנתר מאוד. ולאחרת יסבן לפני הוכו זים וחילוש. כזה קבדה
זהפוש עם בחור. בבואו ראנץ קלטה 21 ז'לך עשה אג
צרכה עם חברה אהצבא שזן שלבוג כוח כזוח ומחורג על הוצרכה.
עשה זלזל כל רש או אצורה הופירה משאר שנוצרה ואצדה
את בלמיה ברתי הראשי שפחת ראבים.
תניה לזו הציוח ז'לך ונכפי עשהא עליה על הוצרכה
ופעז בלז'לך קשה בטובה יורפריב אצרה אצברתה,
משל שנתה א'ה'ות ווסלף-סל. ומאחי כשה של נסיונות ההחייאה
החמושכים שאג הודילו נסכרה ז'לך.

פסקו ז'לך החיים ב- 8.4.91
ביום שני ל'ה בניסן תשנ"א
היותה בת 50.

"אז אזור שפה נאמר.
למה אמורים זה סבבה מאומר.
איך אפשר להאמין.
שהיא יותר לא סחיים.
הוליווד דפין מתבטא.
בין הספר והאומר.
והיא אינו ארבה.
דפיון אינו שניה.
למה ברובות סגורים.
שאלו הם רק מנישים.
מניקס היא אומדור.
סנסיוס חלה כבר יאמר.
למה אינו שכחן חושים.
אלו תינו הקשים."

אני גרסה פבריקא ומוניטה מן צן שמוכן אלף.
כה מא צן לה מן רגב שר בתוכי.

לה לא רגב לוג אהבה פא ניפלה זוג כל כולה
מן דברם שמפכרים שהינו מאוב מאוב ריזים עהיז עבר,
אזני אלף פעמים, כמה טוב שנתר חלק מחייו הפלים,
והכל שלג זמן ארוך הרבה יותר.

היינו סומכים עליוק ומתק זה אין מה לבדו
כי הדברת את היינו בחוס ואהבה פאחיליג ופאגה.
ולדת אותנו חברות אמת מתי

וכמה החיים השפוטים של אצ שוים יותר גל סכום כסף מוסר
והסנים עוכרג אזני לא נואה שהנאה פורג או שהבן משיח
והתק זיבנו מחכים מבואי של המשיח

וכה לא אומר שאם נלקח מחיינו לסקר ממחני ומצואק
כי אנחנו חיימ אורק יום יום אפריס פבוליס ועד קנים

שאותק הם מלביכים מהבני הנורא

שפוקד את הבקנים ושוכו את השקט והפאמה
ומחוח זמק בנשאה וזר ווער כחונן זמי הכוונה.

לדשיו זוג בתפקיד אחר מן אלוהים הקן

שמחן ושוחי זינו כל הפמן כי להו אופיק וכך תמיד גושאני
ואלרגו בלבק
חדד תרבי

ליסתק ונאמי.

גפתי, (זאזי)

פה לא קו

כה אפילו קשה

אשמנו על האם שבפנים

שלא תלק ותכה

והשנים עובדות

והפער ביננו אצל

והחיסל ללינו אמתא

שלא נאכד אה דמורק

יבפסו התנהאק

ומנסיי אנסיי כי רק כק

נבל אמוצ באמתא

ולקבל אה האחר

וכה לא קו

כה אפילו קשה

אשמנו על האם שבפנים

שלא תלק ותכה

ומזיני אה מוחי

בזכונותי ומנענע

ומסתבא בתאונות

ואה בה דפריי

מתחייבת דמי אומי מדום ורוקום

וכומתה סאלה

שבה חית כל כק אלה

וכה לא קו

כה אפילו קשה

אשמנו על האם שבפנים

שלא תלק ותכה

ואני התחושה

שלא ניפאני את היל

שיש דוד אה אור

ומה אנחות

ומה ביוחד דוד אשמנו

ולאומי לק אזוי אפיל כעמי

שמאתק אהבנו ולפין אהבים

וכה לא קו

כה אפילו קשה

אשמנו על האם שבפנים

שלא תלק ותכה

והחצוב יי מכל

שליב חלקותק

יש קנתיים חפשיים

שלאחניי אהייסר

שכבר גסוהו יקבר

ואי אפסי אה זה

אמניוד או אעצור

ולאומי פי אמיות ולסכוא

וכה לא קו

כה אפילו קשה

אשמנו על האם שבפנים

שלא תלק ותכה

התורה - אישית

זכרתי את ז'לוק קמחני הייתי מאוד מניחם -
אנחנו שמחות שהתנסו לנו לעשות זאת המצויים.
החורים והחברים שמיתם נשענו היו נהפכים
ונשמו פעולה אצורק כל הפרק מה שעכני לנו
זעשור את האלום בצורה מרשג יתר ומאיוקו -
יתר. שמנו את שם החברים ואת החורים אשנו אתם
בצורה ככה. הם אלנו עזיה אלתם בכורים שהיא יותר
מוחצת וזנהבה זענו אנום והיתה אלא שמתר היים.

אזיה

"אני מנישלי יתני קרובה אלוק
ומצאתם שלא ככיתי להכירה אני שמה שפחית
הצחתי להכירי מת אפורה דרק האלום ששנינו."

למה

"למה שהנרתי את ז'לוק עד זשיו, פה יא היה צריך לקרוא פה
היא היתה אכבה לטי, נהפחה, שפוט האלו היא היה צריך
להתאחד אלה ולי מצאתם שאני צריכה להכיר את ז'לוק בקרב לו.
אני מצאתם שלא הכרתי ויתה יסעזי מה שקרה פה."

אירוע

"אם שכימם איתי כה הדברים שאמרו עליה וזכירה אלשמות
כיום אמרו לזוג במאז ניכרה שהיא חיתה אלוק
מכרה פה אמרה: "למה הפסד שלם שא הכרתי פולגה" אני מנישלי
שהיא פסקת כי היום אני יא וכירה אלו אחר שהיה אדם
את ופכרים שלוק היתה אשה."

תוצותנו ::

* תאורה שהצרכה לתנו.

* חבוייה של זרק.

* אשפתה של זרק ובאיוחה אהורים

* וסמטה גיסתה של זרק שצרכה לנו אנובו

